

รวมนิพนธ์๖ เรื่อง

ของ

พระธรรมโกศาจารย์ (ขอบ อนุจารีเถร) ราชบัณฑิต

๑๐๗๖ ๑๐๗๗ ๑๐๗๘

โดยเสด็จพระราชนูกุศล

ในงานออกเมรุ พระราชทานเพลิงศพ

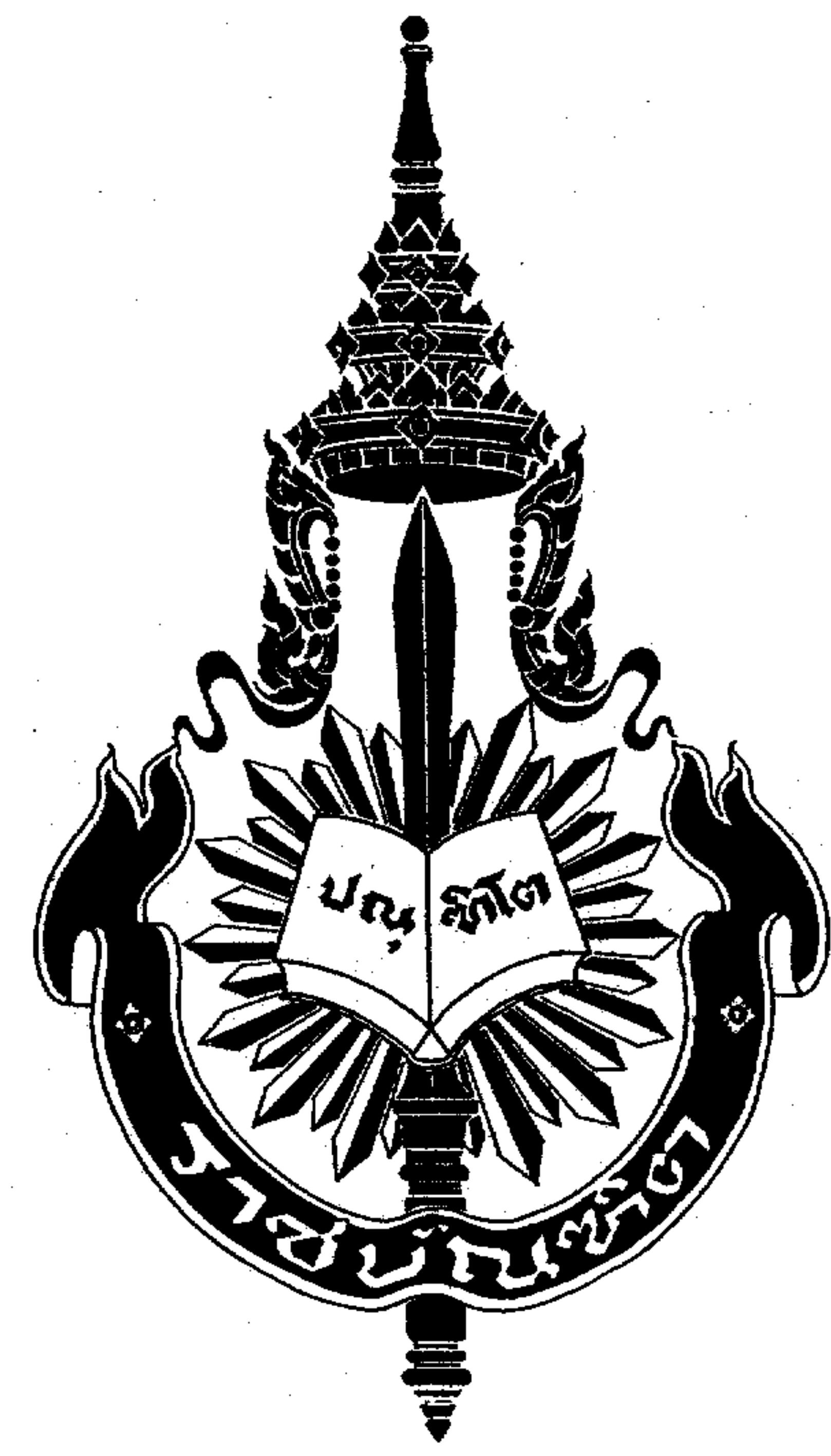
พระพิมลธรรม (ขอบ อนุจารีเถร) ราชบัณฑิต

อดีตเจ้าคณะจังหวัดชลบุรี และอดีตเจ้าอาวาสวัดราชภูรบำรุง

ณ เมรุหลวงหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์

วัดเทพศรีนทราราวาส กรุงเทพมหานคร

๒๙ กฤกษาคม ๒๕๓๖

ประวัติย่อ

พระพิมลธรรม
(ขอบ อนุจารีเกร)
ราชบัณฑิต

พระพิมลธรรม (ขอบ อนุจารีเกร) ราชบัณฑิต เกิดที่บ้านในตลาดเมืองเก่า อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๔ เป็นบุตรคนที่ ๓ ของ นายชุม นางจันทร์ ชุมจันทร์ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ๖ คน คือ

๑. นางเลื่อม ลายทอง (ถึงแก่กรรม)
๒. นายประภัสสร จันทน์พยอม (ถึงแก่กรรม)
๓. พระพิมลธรรม (ขอบ อนุจารีเกร) ราชบัณฑิต
๔. นายชุม จันทร์พยอม (ถึงแก่กรรม)
๕. นางสาววิเชียร จันทน์พยอม (ถึงแก่กรรม)
๖. นายประชุม จันทน์พยอม

มีพี่น้องร่วมบิดาต่างมารดา กัน ๖ คน คือ

๑. นางสะอาด รุ่งเรือง
๒. นางแฉล้ม ศรีเอนก (ถึงแก่กรรม)
๓. นางล้อม ล้าน้อย
๔. นายวงศ์ ปันสนิท
๕. นายเวียง ปันสนิท (ถึงแก่กรรม)
๖. พ.อ. พิเศษ วงศ์ ปันสนิท

เมื่อวัยเยาว์ ได้เริ่มเรียนหนังสือไทยเบื้องต้น ที่บ้านคุณยายช้อย ซึ่งเปิดสอนเป็นโรงเรียนการกุศล เรียนอยู่ ๒ ปี จนย่าอนอกเขียนได้ชำช่อง.

บรรพชา ณ วัดพลับ อ้าເກອພນ້ສນີຄມ ຈັງຫວັດຈລບຸຮີ ມີພຣະຄຽກສິນີຄມ ເປັນພຣະອຸປ່ອໜາຍ, ພັນຈາກບຣະພາເປັນສາມແນຣໄດ້ ๒ ປີ ຄຸນຍາຍຊ້ອຍ ໄດ້ພາໄປຝາກເຮັດວຽກນາລືມູລົກຈາຍນະທີ່ວັດໄຕຕັນລານ ອ້າເກອພນ້ສນີຄມ ຈັງຫວັດຈລບຸຮີ ມີພຣະອາຈາຍເງິນ(ພຣະຄຽກສິນີຍ) ວັດຈັກວຽດທີ່ ການ. ເປັນຄຽກຜູ້ສອນ ຂໍ. ເຮັດວຽກ ๒ ປີ ຍັງໄມ່ກັນແປລຄົມກົກ ຄຽຍ້າຍໄປອູ້ກໍ່ເກີ່ນ ເຈົ້າອາວາສ ແລະຄຽແນໃຫ້ເຂົ້າໄປເຮັດວຽກທີ່ກຽງເຖິງ ໄດ້ເຂົ້າໄປອູ້ວັດມາຫາຕຸ-ຍຸວຽກຮັງສຖາງ ກຽງເຖິງທັນຄຣ

ກາຮອຸປສມບທ ພຣະເຊພຣະຄຸນ ທ່ານເຈົ້າພຣະຄຸນສມເດືຈ ພຣະວັນຮັດ (ເຢັງ ເໝມຈາກີເຕຣ) ວັດມາຫາຕຸທຸກ ເປັນພຣະອຸປ່ອໜາຍ, ມີພຣະສິມໂພຣີ(ຊ້ອຍ) ວັດມາຫາຕຸທຸກ ການ. ເປັນພຣະກຣມວາຈາຈາຍ, ມີພຣະຄູານສມໂພຣີ (ສວັສດີ) ວັດມາຫາຕຸທຸກ ການ. ເປັນພຣະອຸປສມບທ ສາວນາຈາຍ

ກາຮັດວຽກ ສອບນັກຮຽນໜັ້ນທີ່-ໂໂກ ແລະບາລີປຣະໂຍຄ ບ.ນ. ๖ ໄດ້ສໍານັກເຮັດວຽກຫາຕຸຍຸວຽກຮັງສຖາງ ກຽງເຖິງທັນຄຣ.

ໜ້າທີ່ກາຮັດວຽກ ເປັນຄຽກສິນີພຣະປຣີທີ່ກຣມ ວັດວິນຸຕຍາ-ຮຸມ, ວັດບາງໂຄລ່ນອກ, ວັດມາຫາຕຸທຸກ ການ., ວັດຄລອງເຫຍິນ, ແລະ ວັດຮາຍງົງນິບໍຮຸງ ຈລບຸຮີ, ເປັນກຣມກາຮ່າຮະພຣະໄຕຣປິງກ, ດຽວຈະບາລີ ສນາມຫລວງ, ສັງຄາຍນາພຣະທຣມວິນິຍ, ເປັນແມ່ກອງທຣມສນາມຫລວງ, ເປັນຫົວໜ້າກອງການໜຳຮະພຣະອອກຄົກຕາແລະເປັນພຣະຄົນາຈາຍເອກ ໃນກາງຈານ.

ການກັບປົກກອງ ເປັນສມາຊີກສັ່ນມສກາ, ເຈົ້າຄະດວງການຜູ້ຊ່າຍກາຄູປາ, ເປັນເຈົ້າຄະຈັງຫວັດຈລບຸຮີ, ເປັນພຣະອຸປ່ອໜາຍ, ເປັນສັ່ນມນຕີ່ຊ່າຍວ່າການອົງຄກາສຶກໝາ, ກຣມກາບວິທາຮຄະສົງມືໄທຍ, ເຈົ້າຄະດວງການກາຄ ៥, ເຈົ້າຄະດວງການກາຄ ២, ແລະເຈົ້າອາວາສວັດຮາຍງົງນິບໍຮຸງ ຈລບຸຮີ.

ການແພີແພ ເປັນກຣມກາຈັດຮາຍກາຮຈາຍເສີຍງວິທຍຸກຮມ ປະຊາສັນພັນຮີ ແລະເປັນຜູ້ບໍຣາຍບາທຄວາມສວດມນຕີ່ມີຄໍານຳຄະສົງມນຫານິກາຍ ທີ່ສັນນິວິທຍຸກຮມຈາຍເສີຍແໜ່ງປະເທດໄທຍ ກຣມ ປະຊາສັນພັນຮີ ຕລອດມາຈານດຶງນຮັນກາພ, ເປັນຫົວໜ້າພຣະທຣມຫຼຸດສ່າຍທີ່ ១, ເປັນປະຫານຫນ່ວຍອົບຮມປະຊານປະຈຳຈັງຫວັດ (ອ.ປ.ຈ.) ຈັງຫວັດຈລບຸຮີ, ແລະໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືກັບການຄະສົງມື ແລະທາງ ຮາຊກາຮຕລອດມາ.

(ດ)

(ດ)

งานสารสนับสนุน ไปช่วยงานการพิริยาสนา ที่รัฐบาล
มาเลเซีย, ปีนัง, สิงคโปร์, งานฉลองพระพุทธศาสนา ๒๕๘๙ ศตวรรษ
ที่ประเทศพม่า, ประเทศไทย, เป็นกรรมการตรวจหนังสือประกวด
ซึ่งรางวัล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลปัจจุบัน
ตลอดมา.

งานพิเศษ ได้เสนอวันอาสาฬหบูชา วันสำคัญทาง
พระพุทธศาสนาพร้อมด้วยโครงการฯ ที่ประชุมสังฆมนตรี รับรอง
โครงการฯ ฝ่ายบ้านเมือง ประกาศใช้ให้เป็นวันสำคัญทาง
พระพุทธศาสนาอีก ๑ วัน ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๑ มาจนถึงขณะนี้ ;
เป็นประธานจัดตั้งโรงเรียนประชานาล แบบประชานิจัตติ, เป็น
ผู้อำนวยการสร้างวัดพระสังฆไทยครังแกรในเมืองลอสแองเจลิส
ในนครเดนเวอร์ รัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา, สร้างวัดที่รัฐยุทา�์,
สร้างวัดโพธิญาณ ที่ฟรั่งเศส, สร้างวัดที่วัวเวก เนเธอร์แลนด์,
ช่วยสร้างวัดที่ วอชิงตัน ดี.ซี. และสร้างพระพุทธรูป ประจำวัด
ลอสแองเจลิส สหรัฐอเมริกา ๑ องค์, ประจำวัดพุทธประทีป กรุง
ลอนดอน ประเทศไทย ๑ องค์ มีการประชุมพระสังฆมหิการ
ระดับวัด, ตำบล, และอำเภอ ในเขตจังหวัดชลบุรี เป็นประจำทุก ๒
เดือน ต่อ ๑ ครั้ง และนัดประชุมพระสังฆมหิการในเขตจังหวัดชลบุรี
ได้ทุกเวลาในเมื่อทางการคณะกรรมการสงฆ์กำหนดเวลาการประชุมฯ.

ผลงานวรรณกรรม พ.ศ. ๒๕๘๐ ได้รับพระราชทาน
รางวัลที่ ๒ โดยแต่งหนังสือเรื่อง “วุฒิ ๔” พ.ศ. ๒๕๘๑ ได้รับ
พระราชทานรางวัลที่ ๒ โดยแต่งหนังสือเรื่อง “จักร ๔” พ.ศ. ๒๕๘๒
ได้รับพระราชทานรางวัลที่ ๑ โดยแต่งหนังสือเรื่อง “ตะกูลอัน
มั่งคั่งจะตั้งอยู่นานไม่ได้ เพราะสถาน ๔” พ.ศ. ๒๕๘๕ ได้รับรางวัล
เสาเสมาธรรมจักร ใบประกาศเกียรติคุณ (ประเทศไทย ๖. หนังสือ
และคำประพันธ์ร้อยกรอง) ตามประกาศกรมการศาสนา เรื่อง ผล
การคัดเลือกบุคคลผู้ทำประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา เนื่องใน
โอกาสงานสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี.

สมณศักดิ์ พ.ศ. ๒๕๗๗	เป็นพระคลารามมุนี
พ.ศ. ๒๕๗๙	เป็นพระราชนูร
พ.ศ. ๒๕๘๕	เป็นพระเทพเมธี
พ.ศ. ๒๕๘๗	เป็นพระธรรมโกศาจารย์ (นานถึง ๓๑ ปี)
พ.ศ. ๒๕๙๗	ได้รับพระราชโองการ โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็น “ราชบัณฑิต”
พ.ศ. ๒๕๓๐	ได้รับพระราชทานสถาปนา สมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ เจ้าคณะรองชั้นที่รับยกยับที่

พระพิมลธรรม นหันดคุณ
วินูลปรีชาญาณนายก
ตรีปีฎกคุณลา้งการภูมิต-
ยติกิจสاثร บัวสังฆาราม
คามวาสี พระราชาคณะ
เจ้าคณะรอง สมเด็จฯ สติต
ณ วัดราชภูรบำรุง ชลบุรี.

อาทิต. พ.ศ. ๒๕๓๑ พระเดชพระคุณฯ เข้ารับรักษาที่
โรงพยาบาลมิชชั่น กทม. รพ.พร้อมมิตร กทม.
และพักรักษาอยู่ประจำที่โรงพยาบาลอมาเกอ
พนัสนิคม จังหวัดชลบุรี.

อวสาน พระเดชพระคุณฯ ได้ถึงแก่มรณภาพ เมื่อวันที่
๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เวลา ๑๓.๔๐ น. ณ
โรงพยาบาล (ชื่อ) เอกชล จังหวัดชลบุรี ด้วยโรค
ชราภาพด้วยอาการสงบ สิริชนมายุได้ ๙๑ ปี ๘
เดือน ๒๑ วัน.

คติธรรม

คนเรื่อง	ของร่อนเร'	เกื์มานัก
หากไครรัก	"คบ" "หา"	มักพาปัน
คนพร瑄น	ของพร瑄น	มีແຍບຍລ
ระหว่างตน	"คบ" "หา"	ພາເດືອດຮອນ

ธรรมสาสก.

คำนำ

คติธรรม

ระหว่างสังวร

ทฤษฎีดุลพัฟฟ์	หยุดพูดเสียบ้าง	แล้วนั่งสบาย
หากไม่ใจดู		เปิดหูฟังด้วย
ปากเปล่าเราะราย		ทุกข์ภัยประดัง
ดั้งนั้นบุคคล	ควรประทัยดุณ	ผ่อนดูผ่อนฟัง
	ผ่อนการพูดจา	ต่อหน้าลับหลัง
	คุณสติตั้ง	ระวังภาษา
ไดไม่จำเป็น	ไม่ควรจะเห็น	ว่าเย็นหูตา
	เราเคยผ่านพน	ประสบกันมา
	ล้วนแต่มายา	พาให้ลำเค็ญ
บรรดาทุกข์ภัย	ทับถมกายใจ	ทำให้ยากเข็ญ
	เพราะเราตามใจ	มิได้ด้วยน
	เรื่องไม่จำเป็น	ทำให้จ้ำดาย ๆ

ธรรมศาสตร.

ในงานพระราชทานเพลิงศพ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ พระพิมลธรรม (ขอบ อนุจารีเตร) ราชบัณฑิตคณะกรรมการจัดงานพระราชทานเพลิงศพ เห็นสมควรจัดพิมพ์หนังสือเป็น บรรณาการแก่ผู้ร่วมงาน จึงได้แต่งตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง พิจารณาถึงหนังสือที่จะจัดพิมพ์ ต่างมีความเห็นว่าท่านได้นิพนธ์ งานไว้มาก ทั้งประ tekst ร้อยแก้ว และร้อยกรอง รวมแล้วเหลือกำลัง ที่จะจัดพิมพ์ให้ได้ครบ และก็เห็นว่างานนิพนธ์ของท่านนั้น แต่ละ เล่มจะเพิ่มคุณค่า และความสำคัญขึ้นตามกาลเวลา เพราะข้อ เชียนของท่าน เชียนแบบภาษาชาวบ้าน คือ อ่านง่าย เข้าใจเร็ว เชียนแบบอ่านกันเอง แต่ก็แฝงไว้ด้วยข้อคิดแนวธรรมที่ล้ำลึก ยกที่จะหาผู้เชียนเลียนแบบท่านได้ บางเล่มอ่านบ่อยครั้งก็ไม่เบื่อ กลับชวนให้อ่านบททวนมากขึ้น มีความเชื่อมั่นว่า งานนิพนธ์ของ ท่านทุกเรื่อง จะเป็นวรรณกรรมที่ล้ำค่าของชาติ และวงการพระ ศาสนาอย่างแน่นอน

งานพระราชทานเพลิงศพ พระเดชพระคุณของท่านในครั้งนี้ คณะกรรมการประชุมมีมติ ให้ติดต่อมุลนิธิหอธรรมราชบัณฑิต ซึ่งเป็นมุลนิธิรักษาวรรณกรรมของท่าน ขออนุญาตพิมพ์หนังสือ ๗ เรื่อง และหนังสือประกาศเกียรติคุณ, สูจิบัตร รวมเป็น ๙ เล่ม คือ.-

๑. พุทธประวัติทัศนศึกษา
๒. ตำนานสวดมนต์
๓. วันศาสนา
๔. ประดุจชัย
๕. รวมวรรณกรรมร้อยกรอง
๖. รวมนิพนธ์ ๖ เรื่อง
๗. สวัสดี
๘. เรื่องสร้างวัดไทยในเนเธอร์แลนด์
๙. ประมาณเกียรติคุณ
๑๐. สูจิบัตร

ขอมาลกุศลผลบุญอันเกิดจากธรรมบรรณาการ เนื่องด้วย การจัดพิมพ์หนังสือนี้ก็ตี จากการบ่าเพญกุศลทักษิณานุปทานมา แต่ต้นจนถึงวาระสุดท้าย แห่งงานพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ก็ตี จงรวมกันเป็นมหาเดชานุภาพ อ่านวายผลให้ท่านผู้มีส่วนร่วมการ กุศลทุกคน ทุกท่าน ได้ถึงซึ่งความสุขสิริสวัสดิ์พิพัฒมงคล สมบูรณ์ผลด้วยลาก ยศ สุข สรรเสริญ โดยทั่วภันฑ์เทโอลุ.

คณะกรรมการจัดงานพระราชทานเพลิงศพ
พระพิมลธรรม (ขอบ อนุจารีธรรม)
ราชบัณฑิต

สำหรับท่านผู้สนใจหนังสืองานพระราชทานเพลิงศพท่าน ในครั้งนี้อาจผิดหวังบ้าง ที่ได้อ่านงานนิพนธ์ของท่านไม่ครบสม ดังความประสงค์ แต่ทางห้องสมุด “หอธรรมราชบัณฑิต” ก็จะได้ รวบรวมทั้งอย่างจัดพิมพ์ในวาระต่อ ๆ ไป เพื่อรักษาผลงานของ ท่านไว้ให้ปรากฏแก่โลกวรรณกรรม และเยาวชนรุ่นหลังจะได้เห็น ผลงานของ “ราชบัณฑิต” ที่เป็นพระเก典雅 รูปเดียวในสังฆมณฑล ที่ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็น “ราชบัณฑิต” จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน ด้วยความ ปลาบปลื้มยินดี และภาคภูมิใจ

ปูชนียคุณ

๙ ๑ ปลา ๑

ในฐานะที่ได้เคยร่วมรับภาระงานโดยใกล้ชิด ทั้งในส่วนงานการศึกษา และงานในฝ่ายบริหารกับ พระเดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณ พระพิมลธรรม (ขอบอก อนุจารีเตอร์) ราชบัณฑิต โดยลำดับมา มีปรากฏลักษณะพิเศษที่ควรยกย่อง บุชาน้าใจจัดเป็นปูชนียคุณ ได้ดังนี้คือ.-

๑. หลับง่ายตื่นเร็ว ทั้งตื่นเข้าเสมอ
๒. ไม่เป็นผู้ว่างงาน หยุดนิ่งโดยเฉลียวและ
๓. ชอบบริเริ่มงาน, ทำงานที่ใหม่, เหมาะสมสมัยเสมอ
๔. บุachaความเป็นธรรม, ยุติธรรม เป็นชีวิตจริจใจ.
๕. สารภาพในสิ่งที่ผิด, รับผิดชอบในหน้าที่อย่างสมบูรณ์
๖. เนื่องไม่ชอบก็แสดงออกตรง ๆ ไม่อ้อมค้อม.
๗. ชอบทำวิทยานิพนธ์ ทั้งร้อยแก้ว - ร้อยกรอง.
๘. ปรับระดับตนเข้ากับสังคมได้โดยเหมาะสมเสมอ ทั้งในส่วน ศีล - กิริ - สามัญญา.
๙. ยกย่องประกาศคุณ ทุกคนที่ทำดี - ชอบ ไม่เกลียดกันความดี ของใคร ๆ .

ฯลฯ

นายไนท์@02
 (พระเทพชลธรรมนី)
 รักษาการเจ้าคุณจะจังหวัดชลบุรี
 วัดเครือวัลย์ ชลบุรี.

๑. อันคำว่า	“มีความรู้”	อย่างปลา”
แสดงว่า	รู้อะไร	ไม่ถัวถี
ถึงจะเรียน	ก็เรียนไป	อย่างไม่ดี
ไม่อาจซึ้ง	ไม่อาจอุก	บอกแก่ใคร
๒. รู้นิด ๆ	หน่อย ๆ	ไม่ค่อยแจ้ง
ไม่เห็นด้วย	เห็นแต่	แฝงสังสัย
ไม่มีหลัก	ไว้แสดง	ให้แจ้งใจ
รู้อะไร	ก็ไม่กล้า	ไปพาที
๓. รู้อย่างนี้	เรียกว่ารู้	อย่างปลา
โดยสัญญา	เรียกว่ารู้	ไม่ถัวถี
ขาดปัญญา	จึงรู้	ไม่สู้ดี
รู้อย่างนี้	เป็นภัย	ไม่รู้จริง
๔. ญหรีปลา	ปลาหรือ	ไม่รู้ดี
เอกสาร	ไม่ได้แม่น	แม้สักสิ่ง
รู้ปลา	คือผู้	รู้ไม่จริง
ทั้งชายหญิง	เรียกว่ารู้	ญ ๆ ปลา ๆ

๕.	รู้อะไร อย่างทึ่กทัก ^{ลักษณะ} เป็นๆ ๆ	หากสนใจ เข้าไม่ได้ ผิดตัวรับ ^{ปลา ๆ}	ไม่มีหลัก ให้ศึกษา ^{สับตัวร่า} เข้าใจ	๙. ปลาก็ปลา จึงจะจัด เมื่อถามง ถามมัจฉา	งูงู ^{ว่าข่านาม} กรูได้ ^{กรูได้}	รู้ได้ชัด การศึกษา ^{นิใช่ปลา} มิใช่
๖.	จะว่าปลา จะว่า ^{ปลา} ปลาคล้าย ^{ดู} ดูสับสน	ก็สนใจ ก็ยังไง ดูยังไง สุดรู้	ยังไม่อยู่ ^{ให้จน} ไม่ชอบกล ^{ไม่คล้ายปลา}	๑๐. คือถามง ถึงเปลี่ยนแปร ^{เมื่อถามปลา} ถึงเปลี่ยนหัว	กีว่าง ^{สีสันร์} กีว่าปลา ^{เปลี่ยนหู}	รู้แน่แท้ กีขันสู้ ^{ต่ำรากครู} กีรุปลา
๗.	ศึกษาอยู่ ^{จะทึ่กทัก} เรียนสิ่งใด ^{มีตัวร่า}	ต้องถามครู เข้าไม่ได้ ^{ให้แจ้งใจ} ถือเป็นหลัก	ให้รู้หลัก ^{ใช้ศึกษา} ในวิชา ^{ประจำใจ}	๑๑. งูกับปลา พาลมีพิษ ^{ปลาบัณฑิต} จะควบค้า	เปรียบพาล ^{เหมือนงูพิษ} ควบคุม ^{ควบค้า} ควบคุมค้า	กับบัณฑิต ^{จิตร้ายกล้า} จิตเมตตา ^{คิดให้ดี}
๘.	ปลาหรือ ^{ทั้งสามารถ} แม่ปลาร้าย ^{ทั้งรอบรู้}	กรูได้ บอกได้ตรง ^{กล้ายเป็นงู} งูจัญไร	ไม่มีปลา ^{ไม่สนใจ} รู้แจ้งใจ ^{กล้ายเป็นปลา}	๑๒. เมื่อควบพาล ให้เสื่อมฤทธิ์ ^{เหมือนอยู่ร่วม} ใกล้ชิด	พาลพา ^{อับลักษณ์} ร้าย ^{วายvorad}	ไปหาผิด ^{เสียศักดิ์ศรี} ไม่มีดี ^{ไม่ปลดภัย}

๑๓.	คบบัณฑิต ประโยชน์ดุน ทั้งช่วยป้อง จำเริญใจ	บันทนิพา ทุกส่วน ความวิบัติ เป็นสุข	ไปหาผล ที่ควรได้ กำจัดภัย ไม่ทุกข์ร้อน	๑๗.	มันแปลงร่าง ทั้งวรรณะ ^๔ แปลงเสียงสี ให้เพื่อนปลา	พระดา ชวนเสน่ห์ ทำที วางใจ	เปลี่ยนภาวะ เล่นมื้จชา กิริยา ไปด้วยกัน
๑๔.	เหมือนอยู่ร่วม ปลาไม่กำ ได้เย็นตา ^๕ สมอสร	กับปลา กลับกลอก เย็นใจ อยู่กับปลา	ทุกท่าน หรือหลอกหลอน คล้ายอาวรณ์ ชื่นอารมณ์	๑๘.	ปลาหรือ ^๖ แต่ดูยาก ต้องพินิจ ข้อสำคัญ	อย่างนี้ ทำมันดี พิศดู อย่าวางแผน	มีเฝ้ามาก ทั้งสิสัณ្យ รู้ให้ทัน ไว้เป็นดี
๑๕.	ความจริงนั้น เพราะโดยมาก ปลาตัวแบบ เป็นนิยม	ปลาและ ^๗ ปลาและ ^๘ แต่ยังนั้น ธรรมดा	รู้ไม่ยาก มีอยู่ก็ม ตัวมันกลม ปลาและ ^๙	๑๙.	แยกคนพาล ทำจริต ฟังเสนาะ ทำไม่ตรี	แปลงกาย นำรัก ^{๑๐} สนทนา ^{๑๑} เอื้อเพื่อ	คล้ายบันฑิต มีศักดิ์ศรี มั่นพาก ด้วยเจือจาน
๑๖.	อันปลาแท้ ดูไม่ยาก ที่ดูยาก และยากกว่า	ภูแท้ รูปร่าง ปลา ráy ภู ráy	แม้จะมาก ต่างกันอยู่ กล้ายเป็นภู กล้ายเป็นปลา	๒๐.	เมื่อหลงลง ยอมร่วมมิตร ครรนคบค้า ^{๑๒} มันก็ผลลัพ	ชุมมัน จิตรัก ^{๑๓} กับมัน ^{๑๔} ย่ออยยับ	ว่าบันฑิต สมัครสมาน มิทันนาน เห็นกับตา

๒๑. นารุตัว				สัญญาลักษณ์คนไทย			
เมื่อเราล้ม	จะเสียแล้ว	๑.	มีสิ่งใด	ให้รู้ได้	ว่าไทยแท้		
เหมือนดวงแก้ว	ตกสมุทร	สุดคันหา	คนไทยแท้	เราจะรู้	ดูตรงไหน		
ต้องสูญเสีย	เกียรติยศ	หมอดราศา	มีสิ่งใด	ชี้ให้เห็น	ว่าเป็นไทย		
เพราะเสียทำ	ต้องเสียใจ	เจียนวายปรมณ	ไหนตรงไหน	ใครรู้ดี	ชี้ให้ดู		
๒๒. เช้าใจผิด	เลยตั้งจิต	ไว้ผิดพลาด	๒.	อันคนไทย	เรานี่	มีหลายเผ่า	
ไม่สมมาต	โอ้ ! ชีว่า	นำแสงสาร	ภูมิลำเนา	เหนืออีดี	สายไปอยู่		
เช้าใจว่า	มันจะพา	ชื่นวิมาน	เครื่องแต่งกาย	หลายหลากราก	หากจะดู		
ที่สุดพลา	ก็พาง	ลงโลกันตร์	จนไม่รู้	ว่าใคร	เป็นไทยจริง		
๒๓. เพราะเสียรู้	ต้องเสียใจ	เสียดายทรัพย์	๓.	เราจะดู	รู้ว่าใคร	เป็นไทยนั้น	
เสียชื่อยับ	อับโชค	ลงโศกศัลย์	จะดูกัน	เพียงแต่งกาย	ของชาหยหลึง		
เพราะวางแผน	ไม่รู้ดี	น้ำสำคัญ	รู้ไม่ได้	ว่าคนไหน	เป็นไทยจริง		
เหตุดังนั้น	จะวางแผน	รู้ให้ดี	ด้วยเชิง	สองให้เห็น	ว่าเป็นไทย		
๒๔. รู้สิ่งใด	อย่าให้รู้	อย่างงบลา	๔.	อันเครื่องหมาย	ให้รู้ได้	ว่าไทยแท้	
จะศึกษา	ให้รอบรู้	ดูถ้วนถี่	ไม่ผันแปร	บอกตรง	สืบส่งสืบ		
ปลาเก็ปปลา	รู้ก็ง	รู้ได้ดี	มีสื่อย่าง	ทางแสดง	ให้แจ้งใจ		
จะเป็นครี	สุขสันต์	นิรันดร์ เอย ๆ	หนึ่งภาษา	ปราศรัย	ใช้สำเนียง		

๕.	ถึงหนังสือ	นั้นก็ถือ	เป็นภาษา	๙.	เช่นเครื่องเงิน	เครื่องทอง	ของที่รัก
	ด้วยคุณค่า	ชานส่ง	ตรงกับเสียง		แกะ, สลัก	ปั้น, หล่อ	ผ้าไหม
	ด้วยอักษร	ส่องความ	ตามสำเนียง		ศิลปะ	เลื่องภา	ฝีมือไทย
	หนังสือ, เสียง,	เป็นภาษา	สื่อหากัน		อยู่ที่ไหน	โครงเห็น	เป็นต้องตา
๖.	หนังสือไทย	ครบครัน	พยัญชนะ	๑๐.	สามจิตใจ	คนไทย	นั่นใจดี
	ทั้งสรระ	ผสมถ้วน	กระบวนการ		ความอารี	มีแก่ใจ	ไปทั่วหน้า
	นิพนธ์กลอน	วรรณกรรม	คำรำพัน		ด้วยน้ำใจ	ไม่ตรี	มีเมตตา
	วิจิตรวรรณ	ไฟแรง	เพราเจ็บใจ		อ้อยา-	ศัยเอื้อ	คิดเกื้อกูล
๗.	สองศิลปะ	วิจิตร	ประดิษฐ์สร้าง	๑๑.	กรุณา	การุณยาน	นั่นดีเหลือ
	เจดีย์, ปรางค์,	อาرام,	งานใหญ่ ใหญ่		จิตເຊື່ອເພື່ອ	ปรานี	ไม่มีสูญ
	โบสถ์, วิหาร,	การเปรียญ,	แลวิໄລ		ไม่เลือกชาติ	ขันวงศ์	พงษ์ประยูร
	รูปทรงไทย	อ่อนช้อย	ดูกลองอยดា		น้ำใจบุญ	ปานน้ำฝน	ระคนจันทน์
๘.	ยังสิ่งของ	เครื่องใช้	มีลายศิลป์	๑๒.	เห็นอดอยาก	ไม่พักขอ	พอยใจช่วย
	ผง Jin-	ตนาพิศ	ศิลเดชา		หากเข้าป่วย	กีปรานี	ขมีขมัน
	ช่างประดิษฐ์	จิตรกรรม	ทำราคາ		ช่วยร้องขอ	พ่อคุณ	เอาบุญกัน
	งานเดือนดา	ชวนมอง	ให้ต้องใจ		ถึงข้ามวัน	กិยินดี	มีแก่ใจ

๑๓.	ปฏิคุณ	สมควร	ไปถ้วนหน้า	๑๗.	ประเพณี	นี่	ศรีของชาติ
	ด้วยว่าจ้า	กริยา	อัชความสามารถ		ที่สามารถ	ให้ชาติคง	ดำรงอยู่
	เขาร้องขอ	ให้ช่วย	ด้วยการได้		เป็นของไทย	ไม่เหมือนใคร	ถ้าได้ดู
	ควรช่วยได้	ก์พลันช่วย	อำนวยการ		บอกให้รู้	ว่าไทยแท้	มาแต่ไร
๑๔.	แม้เครื่องนอน	หมอนมุ้ง	กันยุงเกะ	๑๙.	ไทยยั่งคง	ทรงสัญ-	ญลักษณ์นี้
	มีเฉพาะ	พลังให้ใช้	ใจสิงสาร		เป็นของดี	ตั้งกลอน	สุนทรีย์
	ทันอดข้าว	เชิญให้เชา	รับประทาน		โดยหวังเตือน	พากเรา	แผ่คนไทย
	เข้าสำราญ	ตนลำเค็ญ	ไม่เป็นไร		จะสนใจ	เกียรติไทย	ไว้จดี
๑๕.	อันน้ำจิต	คิดเอื้อ	เพื่อมนุษย์	๒๐.	อย่าสนใจ	สิ่งดงามดีน	เข้าอีnnัก
	ดีกีสุด	อย่างนี้	หากที่ไหน		เพราะล้างลักษ-	ณะไทย	ให้เสียศรี
	แต่หาง่าย	ในหมู่ชน	แผ่คนไทย		แล้วต่อไป	จะกำสรด	ไทยหมวดดี
	ด้วยนิสัย	คนไทย	น้ำใจดี		ไม่พอที่	อย่าไปทำ	ให้จ้ำดาย
๑๖.	สี่จารีต	ประเพณี	นั่นดีแท้	๒๑.	ช่วยพิทักษ์	รักษา	เป็นภาษาท
	ในครัวแก่,	เจ็บ, ตาย	ภายในนี้		สมบัติชาติ	สืบไว	อย่าให้หาย
	อีกครุฑ, สารท	เทศกาล	งานพิธี		ให้ชาติคง	รำรงอยู่	อย่ารู้วาย
	ประเพณี	แต่งงาน	การวิวาห์		เพื่อสืบสาย	ศาสนा	อยู่ถาวร
๑๗.	การไหว้ครู	ไหว้พระ	ประเพณี	๒๒.	ในโลกนี้	ไม่มีหรอก	จะบอกให้
	ธรรมเนียมมี	แรกฝึก	แรกศึกษา		ดีอย่างไทย	ไม่มีดูก	ใช่หลอกหลอน
	เรียนคนตระ	ร้องรำ	มีตำรา		ทั่วพิภพ	จบสิ้น	แผ่นดินดอน
	เรียนวิชา	ได้ดี	ต้องไหว้ครู		อรชร	อย่างไทย	ไม่มีเบย ฯ

ทำได้ได้

๑.	โลกเรานี้ คนเมรู้ แต่คนรู้ หาแวนใจ	มีธรรม กิเมรู้ เขากิรู้ ส่องดู	ประจำอยู่ อยู่กีเห็น อยู่กีได จะรู้ดี
๒.	เมื่อเห็นธรรม รู้สุขโศก คดีโลก โลกจึงมี	ธรรมจะไข ทั้งมวล มีธรรม ธรรมอยู่	ให้เห็นโลก ได้ถ้วนถี่ นำคดี คุกันไป
๓.	โลกมีธรรม แล้วทำดี เพราะทำดี เว้นแต่ไม่	คำจุน ไม่ได้ดี ต้องได้ดี เข้าใจ	ทบุนเช่นนี้ มีทีเห็น ทุกทีไป ทำให้ดี
๔.	จะทำดี ถูกกาล ให้ต้องใจ คนยินดี	ทำให้ และประเทศ ต้องตา ^๑ ติดต่อ	ได้จังหวะ ^๑ เขตวิถี ประชาชี ด้วยพอใจ

๕.	งานที่ดี	มีคนป้อง ผู้ทำ โดยเหลา ไม่ได้	ต้องมีผล ตามวิสัย ไม่เข้าใจ เท่าที่ควร
๖.	ยังเสียแรง เกิดเป็นโภช เห็น “ทำดี” ที่จริงล้วน	เสียเวลา ทำหนินซ้ำ ไม่ได้ดี” ตนเหลา	พร่าวประโยชน์ ให้กำสรวล เท่าที่ควร เบาปัญญา
๗.	ว่าทำดี ที่ถูกแท้ งานนั้นดี ควรจะว่า	ไม่ได้ดี ทำไม่ดี แต่ทำผลดี ตัวระยำ	นี้ผิดแน่ เหตุนี้หนา ^๒ ขาดวิชา ^๓ ทำไม่ดี
๘.	เพราะทำดี วิเคราะห์หา แล้วตั้งจิต มีมิตรดี	ต้องรู้ดี ควรไม่ควร คิดทำ ร่วมจิต	มีวิชา ^๔ ให้ถ้วนถี่ ตามวิธี ในกิจการ

๙.	ด้วยงานดี	ทำได้ดี	มีอำนาจ ขึ้นสู่ฐาน	๑๓.	คนพวรรณนี้	แล้วที่ไหน	จะได้ดี
	ย่อมสามารถ	เชิดชู	ด้วยจิตพลา		ใจจะมี	น้ำจิต	คิดสองสาร
	ถึงถูกแก้สัง	ปกปิด	ให้เลิศลอย		สันดานพาล	แต่ให้	ไล่จากงาน
	ไม่ซ้านาน	จะถูกเปิด				มีวิชา	พاجัญไร
๑๐.	เพราะชุมชน	คนดี	ก็มีมาก	๑๔.	ทำงานนี้	มีวิชา	พาโอลัง
	ล้วนแต่อยาก	ร่วมคนดี	ไม่มีถอย		หาซองตั้ง	ตีความ	ชั่มผู้ใหญ่
	ทางานดี	มีค่า	ไว้ท่าคอย		ทำงานกรีด	คิดเห็น	ไม่เป็นไร
	ถึงซ้าหน่อย	ก็ไม่ว่า	หาคนดี		มีนิสัย	ดันทุรัง	อหังการ
๑๑.	ด้วยคนดี	มีเชดี	เพียงวิชา	๑๕.	คนพวรรณนี้	เข้าที่ไหน	กีวายวุ่น
	มีจรรยา	นำชน	พอสมควร		ไม่เป็นคุณ	เป็นภัย	หลายสถาน
	มีศีลธรรม	เป็นสมบัติ	สวัสดี		เลยทำดี	ไม่ออกงาม	ตามสันดาน
	เหมือนดังดี	ตราประทับ	รับรองคน		เอาแต่งงาน	พึงเข้า	ไม่เอาใคร
๑๒.	ส่วนคนดี	เพียงวิชา	นั้นหาง่าย	๑๖.	ทอดร่างเรา	ลงให้เข้า	ประคงช่วย
	มีใจร้าย	มุทะลุ	อกุศล		ເກະເຂາກ້ວ	จนเรามัวຍ	ตีใจ
	ทำสิ่งใด	ก็ทำไป	ตามใจตน		เกิดเป็นคน	ไม่ตั้งตน	คนໄຢໄພ
	ทำให้คน	ใหญ่น้อย	พลอยรำคาญ		ชีวิตໄຮ	คุณค่า	ราคากวน

๑๗.	ค่าของคน	คือคุณ	ช่วยจุนค่า	ดีต่อตี
	ค่าคนล้ำ	โดยคุณ	หนุนทุกหน	
	ถ้าไร้คุณ	กีไร้ค่า	ราคากวน	ดีต่อตี นี้เป็นชื่อ ถือความว่า
	เมื่อคุณล้น	ค่าก็ล้ำ	ตามกันมา	ดีเป็นสื่อ เช้าหา ดีเสมอ
๑๘.	คุณค่านี้	มีกำหนด	บทบัญญัติ	เราดีไป เข้าดีมา หาเป็นเกลอ
	คือ สมบัติ	คนดี	มีคุณค่า	ลงขอเอօ อีต่องกัน ไม่ฉันทา
	หนึ่ง การงาน	สอง ธรรม	สาม วิชา	
	สี่ จรรยา	มารยาท	ประคณฑิน	เหมือนให้ว่าเข้า เรา ก็ได้ เข้าให้วัดอบ
๑๙.	นี้คือคุณ	หนุนคนดี	ให้มีค่า	หมั่นทำซอบ ขอบชัยัน หมั่นมาหา
	ใช่พงศ์พวรรณ	ชันษา	หรือกรรพย์สิน	หมั่นไปดี ดีชัยัน หมั่นเรียนมา
	ทั่วพิภพ	จบแคว้น	ในแดนดิน	
	ทุกคนยิน	สรรเสริญ	จำเริญใจ	ใช้ดีดี เป็นสื่อหา ดีมาครอง
๒๐.	จะดังตน	ตั้งใจ	ใหม่อีกหน	
	ให้ชุมชน	ญาติมิตร	จิตรักไคร	มีใชดี-ต่อตี มาตีกัน
	เห็นกำดี	ได้ดี	ต้องดีใจ	ตัวต่อตัว เราไม่หวั่น ส่องต่อสอง
	แล้วอยู่ไหน	จะเป็นสุข	ไม่ทุกข์โดย ๆ	ด้วยต่อตี มีประเด็น เป็นต่อรอง
				เข้าทำงานง พนันส่ง ลงอบาย

				ส่วนต่อตี นี้หนอ เป็นต่อเดิม
				เป็นต่อเสริม เพิ่มพูน คุณทั้งหลาย
				ช่วยต่อเติม เสริมสั่นต์ นิรันดรราย
				เป็นความหมาย ดีต่อตี ต่อนี้ไป

อันร่างกายคนเรามีเท่านี้
ไม่เห็นมีแตกต่างกันอย่างไหน
เราเรียกกันว่าคนทุกคนไป
แต่หาใครให้เป็นคนจนปัญญา

ได้ค้นคว้าหาคนค้นไม่พบ
ค้นไปจนแค่คนเราคนเขาว่า
โลกสมมุติเรียกใช้แต่roma
รู้กันว่าเราท่านนั้นเป็นคน

คนต่างคนเพราะกรรมทำต่างกัน
แม้กรรมนั้นต่างครั้งยังต่างผล
เพราะความคิดคนละอย่างต่างใจตน
คนหนึ่งทนคนหนึ่งครัวนผิดกันใกล้

ที่เกียจครัวนั้นจิตคิดลำบาก
เห็นงานยากเกินมนุษย์สุดวิสัย
ที่ขยันนั้นเห็นไม่เป็นไร
เพียรทำไปหน่อยก็เสร็จสำเร็จการ

ที่ผลุนผลันนั้นชักจะมักง่าย
เอาแต่ได้บานปุญไม่คุณหาร
ที่แซมชารอบคอบชอบพิจารณ
ทำแต่งานอยประโยชน์โภชนาไม่เอา

แรกมองคนให้เห็นเป็นกลางก่อน
อย่ารีบร้อนเอาดีร้ายใส่ให้เข้า
เข้าดีซ้ำซ่างປ่าวไรไม่ใช่เรา
อย่าดูเบาผิดระบบไม่ชอบธรรม

จะชอบซังซังให้ประจักษ์
อย่าทึกทักติชนไม่คอมขำ
ควรชอบงานซึ่งงานการที่ทำ
คนสูงต่ำซ้ำดีอยู่ทีงาน

เมื่องานดีมีคุณบุญตระหนัก
ยอมประจักษ์ว่าคนดีมีหลักฐาน
งานที่ทำกรรมอันนวยซ่วยบันดาล
ได้ประทานยศศักดิ์ประจักษ์ด้วย

ถ้ารักยศรักศักดิ์อัครฐาน
ต้องรักงานไว้ประกันขันอาสา
ถ้างานลดยศก็ถอยน้อยลงมา
ความมีค่าของยศก็ลดพลัน

ดีเช่นนี้คงดีที่มียศ
ถ้าถอยยศลดดีล่ะซึ่่าท่าน
ดีอย่างนี้จึงยากลำบากครับ
รู้ไม่ทันถูกปลดก็หมดดี

เรื่องของยศของศักดิ์ถ้ารักยศ
จำต้องอดทนทำความหน้าที่
ทำไม่ไหวให้ลาอย่าช้าที่
ขึ้นรอรีดีของยศลดลงพลัน

ดียกศักดิ์อย่างนี้ดีไม่แท้
ดีเพียงแต่ชมเล่นเป็นของขวัญ
โลกธรรมล้ำหรับประดับกัน
พวกเราท่านหลีกไม่พันโน่นทุกราย

จะหนักเบาสุดแต่เรารู้จักหลบ
รู้จักจนทุกชีวากไม่มากหลาย
ไม่รู้หลบก็ยิ่งพบความวุ่นวาย
จนแก่ตายก็ไม่จบไม่ครบมัน

อันคนเราเข้าเค้าโลกโลก
บางคนโชคเกินเพื่อนเหมือนอย่างผืน
ทั้งลายศสุขสรรเสริญจำเริญครับ
ไม่ซ้ำพลันถูกเอาเข้าคุกไป

เดียวมีสุขทุกชีวิตรอคจับ
เดียวด่าลับเดียวประคงเดียวร้องไห้
เดียวหัวรอกันลั่นทำจัญไร
เดียวกราบไหว้ขอตัวกลัวเป็นเกร

เมื่อทุกชีวิหมุนเวียนเปลี่ยนเช่นนี้
ก็สุดที่จะหลีกไปไม่ให้เห็น
ยิ่งไม่ทำก็ยิ่งซ้ำให้ยากเย็น
ควรถือเกณฑ์บุญกรรมแล้วทำไป

ถึงโลกนี้ก็มีธรรมประจำที่
เมื่อทำดีจะไม่เดิมที่ไหน
จะสุขบ้างทุกชั้นบังชั่งปะไร
เป็นวิสัยของมนุษย์ปุถุชน

อันทุกชั้นยากอย่างนี้มีทั่ว กัน
ต้องฝ่าฟันแล้วแต่คุณบุญกุศล
ในโลกนี้มีสุขทุกชั้นเจือปน
เกิดเป็นคนควรตั้งหน้าพยาภยาม

ชีวิตคนจะทนสู้อยู่เท่าได
ตายที่ไหนอย่าให้ใครเขาเปื่อหาม
เกิดเป็นคนให้เขาชุมสมแก่นาน
จึงจะงานนำรักคั้กต์ของคน

คนมีศักดิ์ก็นำรักคือนักสู้
มีความรู้พอครองไม่พองชน
จะทุกชั้นยากก็ไม่ลดใจอดทน
ประพฤติตนดีต่อไม่งօแห

ดีของโลกโซคของคนนั้นวนว่าย
ประเตียร้ายประเตียดีไม่มีแน่
อันโลกดินนี้นั้นมันผันแปร
มีเท็จแท้แగມอยู่ต้องรู้กัน

รักจะดีต้องหลับดีหาที่พัก
 เพราะดีนักดีแตกแยกจากชั้นธ์
 ถ้าดียีดซีดดีไม่มีมัน
 โลกเรานั้นวนเวียนชอบเปลี่ยนดี

คนรักดีทำดีไม่มีย่อ^อ
 เอาดีต่อดีเข้าเข้าถึงที่
 มีใช้แต่เราเขาก็มี
 ดีต่อดี ควรจำเป็นต่อรา

เราดีไปเขาก็ให้ดีมาตอบ
 เรามาตอบเขาก็ตอบขอบไปหา
 ถ้าร้ายไปร้ายก็ล่อต่อร้ายมา
 ดีมีท่ามาสู่เป็นคู่กัน

ทำไม่มีตัวไม่นำหาดอ กัน
ถึงตัวจะต่อตัวไม่มีอัน
เมื่อทำมีตัวมาตามทำมัน
แม้เราท่านก็นิยมชมทำที่

ต้องการไก่ยังต้องใช้เอาไก่ต่อ
เอาซ้างต่อล้อซ้างกลางไฟรศรี
ไก่ต่อไก่ซ้างต่อซ้างตัวอย่างมี
แต่ทำที่ดีต่อมีพอกการ

เหตุนี้หนอต่อตัวจึงมีทำ
จะพูดจาบังมีทำที่ขาน
อันทำที่นี้หนามีมานาน
แม้แต่การไหว้ก็มีทำที่กัน

ดีของโลกทำที่มีอยู่มาก
จึงยุ่งยากด้วยทุกข์ไม่สุขสันต์
โลกสนุกโลกจึงทุกข์อยู่ทุกวัน
ดีโลกนั้นอย่างนี้มีมายาฯ

อันดีแท้คือธรรมนำจากโลก
พันทุกข์โศภัยพินิตมนัสสา
ดีของโลกอย่างไรไม่นำพา
รู้มายาเจ้าแล้วไม่แฝงพาณ

หวังอะไรจะได้อะไรหรือ
ไปยึดถือเอาอะไรในสงสาร
เอาอะไรเอาไม่ได้จนวายป্রาน
ล้วนแต่มาเรียสิ้นสุดยินดี

หลักธรรมเก่าว่าไม่เอาจึงจะได้
 เพราะไม่ครับแล้วไม่ข้องใจผ่องศรี
 จิตไม่ครับ Crowley กำหนดจัดเป็นดี
 ดีดังนี้ ดีไม่เอา เข้าตำรา

อา ไม่ดี นี้หากขอฝากไว้
 เอาอะไรจะไม่ได้อะไร หนา
 ถ้า ไม่เอาเราจะได้ ให้ตรึกตรา
 แล้วอุตสาหกรรมให้สมการณ์

ศีลธรรมนำเพญเป็นขั้นต้น
อบรมตนบริสุทธิ์สมญฐาน
เกิดสามารินิยมอบรมทาน
ควรแก่การปฏิบัติวัปสนา

ธรรมต่อธรรมนำให้ได้เช่นนี้
ธรรมอันนี้มีในตรีสิกขา
ศีลต่อศีลภานต่อภานอันໂພาร์
อีกปัญญาต่อปัญญาคุณ agar

ธรรมต่อธรรมนำให้ปฏิบัติ
มัคคะสัจจภิญญูโญสโนสาร
ต่อให้ถึงวิมุตติโลกุตร
ถ้อยสุนทร ดีต่อดี เพียงนี้อย่าง

* * *

ลอยกระทง

เมื่อสวรรค์สัญญา
รัศมีจันทร์เพญ
เพญเดือนไหหนใหญ่
เพญเดือนงามล้าเพื่อน
ดวงเดือนจะสุกขา
ขอเชญพี่เชญน้อง
ด้วยเป็นเดือนนักษา
จันทร์จะโตกว่าเพื่อน
บัวจะบานเบ่งรับ
อันมีนามฉايا
เป็นดวงเดือนราชาก
แสงระยิบระยับ
พระเดทุนีแหลหหนา
จังโปรดให้แจงจัด
เรียกว่าลอยประทีป
ถือเอาความก์ตรอง
พระกระทงมีประทีป
เข้าเป็นตกลง
เดียวกระทงไม่ลอย
ประทีปเทียนพลันดับ
ว่าให้ประชาชนเห็น
มางามเด่นเดือนนี้
ก็ไม่ให้งามเหมือน
คือเพญเดือนลับสองนี้
งามสะกาภุตผ่อง
โปรดค่อยมองให้ดี
กัตติกรรม sama yeon
 เพราะเต้มเดือนเต้มปี
น้อมคำนับจันทร์
ชื่นเรียกว่า “โภมุก”
มีตราล้อมประดับ
ดูงามสรรพโสดี
พระมหากษัตริย์
ชื่นเป็นราชพิธี
เราเรียก “ลอยกระทง”
ไปลอยลงวารี
และประทีปมีกระทง
ว่าแต่กระทงทำให้ดี
พอมีอปลอยจมบับ
เลยแสงอับลีนสี

แต่เคยเชื่อมือช่าง	ลองใส่อ่างในห้อง	วันหนึ่งมาพบกัน	ต่างรำพันเรื่องเล่า
เห็นกระถางลอยป่อง	จริงนะน้องนะพี่	ก็ได้ความได้เค้า	ว่าเราร่วมชนนี้
คืนวันนี้มีนาม	ลักษิพราหมณ์เขาว่า	แต่ก็ไม่รู้ว่า	มารดาบังเกิดเกล้า
เป็นคืนดีมีค่า	เรียก “ศิวาราตรี”	ของเรานั้นใครเล่า	แต่มีเค้าปักธี
เป็นวันมีพิธีอาน	ลงลายบานปีน้ำ	จะเป็นกอะไร	อยู่ที่ไหนก็ไม่แจ้ง
ชำระล้างบานกรรม	ลายไปตามน้ำ	จะขาวข้าคำแดง	ยังคงแคลลงเต็มที่
ในเวลาเที่ยงคืน	งามระรื่นท้องฟ้า	ขณะนั้นนางกา	มารดาโพธิสัตว์
แสงพระจันทร์เย็นตา	ช่างสวยงามสี	ดับขันธ์ไปอุบัติ	เป็นเทพามารศรี
ซ้อชะโอ...	เจ้าช่อฤทธาบู	ทราบว่าลูกครวญหา	ก็亥ะมาทันได
ลงลายน้ำล้างบาน	ให้เอินอาบฤทธิ์ฯ	แจ้งเรื่องเปลื้องสงสัย	ให้เข้าใจถ้วนถี่
ดำเนินหนึ่งกล่าวว่า	แม่กาเผือกฟักไข่	แล้วสั่งว่าบุญปลูก	หากลูกคิดถึงแม
มีจำนวนห้าใบ	ฟักอยู่ใกล้สรวงศรี	เดือนสิบสองนี้แล	ยังแนวแน่กตเวที
วันหนึ่งเกิดลมจัด	พัดถูกไข่ห้าฟอง	จะจัดประทีปแต่งกระ邦	แล้วลายน้ำให้-
ตกน้ำลายละล่อง	ไปตามท้องน้ำ	ทำตีนกาใส่ไว้	เป็นเครื่องหมายชนนี้
สัตว์หึ้งห้าเก็บได้	กล่าวคือไก่และ	แม่จะได้ชื่นใจ	ลูกยังโครงตัญญู
อีกเต่าโตโครู้	กับห้าสุราษฎร์	ยังคิดถึงเมื่อยุ	พอบุญชูโฉมศรี
ต่างนำมายกษ์	เอาเข้าฟักอยู่อบ	ซ้อชะโอ...	เจ้าช่อมหาทรงส
ครั้นไปออกเป็นมาณพ	งามเลิศลับโลแก่	งานลายกระ邦	งานไหว้วงศ์ชนนีฯ
ล้วนเป็นโพธิสัตว์	จะได้ตรัสรพุทธะ	ดำเนินหนึ่งกล่าวว่า	ท้าวจุพานพมาศ
ในภักทักษัปปีนั้น	ห้าองค์พระชนิลสีห์	เป็นสตรีเปรื่องประญู	สนมนาก្យกรุงศรีฯ
หึ้งห้าคนสงสัย	ไม่รู้ว่าครมารดา	สุโขทัยนคร	เกียรติชรเจิดจาว
ต่างก็ลาเข้าป่า	บรรพชาเป็นถางซี	สมัยพระร่วงเจ้า	เมื่อก่อนราวดีร้อยปี

คืองานพมาศ	ทราบประวัติศาสตร์	สวัสดี	นั่นคือผลของงาน
มีพระบาทศาสตร์	ที่นั่มมغانที	สวัสดีของคน	และสำราญอินทรีย์
ซึ่งพระพุทธองค์	ได้ไปทรงเหยียบไว้	ที่ให้ความเปึกบาน	อุดมการณ์ของมนุษย์
สำหรับนาคทั่วไป	ได้กราบไหว้เป็นครี	ด้วยบรรดาภารกิจงาน	ให้มนุษย์เกิดศรี
จึงได้จัดทำกรุง	เข้ารองทรงพระประทีป	ราชฐานดีที่สุด	คนเปึกตาจ้องจับ
ปากกรุงทั้งปี้ยังจีบ	เป็นกลีบกลีบโลสกี	เป็นมนุษย์โลกา	ร้องเชิญครัวบ “สวัสดี”
ถวายพระร่วงเจ้า	ให้ไทยท้าวทรงลอย	ยิ้มแย้มแรมคำนับ	มานั่งไก่รับรอง
ยังเจ้านายใหญ่น้อย	กีพลอยลอยมากมี	ยังโภภาปราศรัย	ดังพื่น้องให้พร
loyไปไหว้พระบาท	ของพระบาทศาสตร์	เกื้อกูลด้วยสิ่งของ	ก็พอใจช่วยเหลือ
ที่ริมฝั่งคงค่า	นั่มมغانที	จะออกปากการใด	แรมจุนเจือด้วยไม่ตรี
ไปร่วมไหว้พระบาท	กับนาคราชทั้งหลาย	มีแก่ใจເຊື່ອເພື່ອ	อุดมการณ์ชีวิต
ด้วยน้ำใจน้อมถวาย	พระคุณในชินสีห์	หากคนเราเกียจคร้าน	ที่มีจิตอาเรย์
ครั้นพระร่วงเลื่อมใส	โปรดให้พระราชทาน	จะไร้ญาติขาดมิตตร	มีสันดานلامก
ประชาชนชาวบ้าน	เข้าร่วมงานพิธี	จะมีแต่เพื่อนพาก	อุลามกบัดสี
จัดทำกรุงมา	ร่วมบูชาหน้าวัง	ชวนทำโลกให้รัก	นานิยมคงหา
แลดูคับคั่ง	ที่ริมฝั่งชลธี	ไม่มีครสังคม	เห็นเป็นกาลกิณี
ไหว้พระบาทริมน้ำ	บูชาตามศรัทธา	พื่น้องไม่นำพา	ไม่มีครสังสาร
เป็นธรรมเนียมสืบมา	จนเวลาบัดนี้	จะเป็นผีก่อนตาย	ไม่อาจงานนี้ซี
ซ่อชะໂອ...	เจ้าซ่อคันกรง	เพราะโทษความเกียจคร้าน	
งานลอยกระทง	ขอให้ดีกรุงทุกปี ๆ		

“ธรรมสถา๊ก”

มาเดิด, ทุกท่าน^๔
เลิกเส้นยดเกียจครัวน
ให้เราสุขสำราญ
เกิดทรัพย์ปึกสิต
ดูโสกาสรรพางค์
จะไปไหนมาไหน
สวัสดีของคน
ที่ให้ความเก่มศานต์

มายั้นทำงาน
สันดานพาลเสียที
ด้วยแรงงานชีวิต
กำจัดฤทธิ์ภัยดี
ทุกนายนางสนใจ
เข้าพอใจสวัสดี ; สวัสดี !!
นี้แหลมผลของงาน
ประทานความ “สวัสดี”

สวัสดี

* * *

เตือนใจ

ขันนำหยดน้อย ๆ
ราชกิจ แม้ผิดน้อย
บุญกรรม ถึงทำน้อย
หัวงนำเหลน้อย ๆ
เหมือนทรัพย์จับจ่ายน้อย
อย่างง่ายการจ่ายเงิน
จะรู้ดีว่าเงินมีค่า^๕
รักด้วยกลัวนำตาไฟล
แม้เป็นเรื่องควรจ่าย
ควรจะให้มีหลัก
จงดูคนค้าขาย
แม้เพียงหนึ่งสตางค์
เรามีควรวางใจ
 เพราะเรา ๆ ท่าน ๆ
 กันลีมกันวิวาท
 เมื่อรับ-จ่ายครั้งใด
 ถึงคราวรวมรับ-จ่าย
 จะได้เปิดนัยน์ตา

หยดบ่อย ๆ นำยังหมด
แต่ผิดบ่อยก็เสื่อมยศ^๖
แต่ทำบ่อยก็ปรากรู
ให้บ่อย ๆ นำยังลด
แต่จ่ายบ่อยทรัพย์ยังหมด
จ่ายเงินเกินจะกำสรด
เมื่อนำตาเราให้หายด
เรื่องจ่ายให้เร่งด
ก็อย่างง่ายจ่ายนัก
ให้เป็นข้อกำหนด
ถึงจะเป็นนายห้าง
ก็ยังสั่งให้ด
ในคร ๆ ทั้งนั้น
อาจลีมกันได้หมด
กันผิดพลาดบาดใจ
ควรใส่ใจแจงจด
เกิดสังสัยขึ้นมา^๗
พิจารณาสอบหาด

แล้วจะพลันรู้เท่า
 ด้วยเดชปากสิต
 เป็นความจริงทุกอย่าง
 ก็ยังใช้หลักฐาน
 เพราะข้อความจะได้
 ของเรื่องราวทุกสิ่ง
 ยังป้องกันเรา-ท่าน
 เห็นรายจ่ายเกินได้
 เมื่อมีการลดจ่าย
 ก็ยังนับว่าดี
 ครั้นรายได้ดีขึ้น
 เมื่อนั่นสูญเสียฐาน
 จะสวัสดิ์แก่ใคร
 เป็นส่งารศี
 สวัสดิ์อย่างนี้
 จากประทยัตเงินตรา
 สวัสดิ์มีรากรฐาน
 สวัสดีนี้ซึ่

ว่าเรา-เข้าใจผิด
 ตัวหนังสือปรากฏ
 ถึงคำสั่งโรงศาล
 ด้วยหนังสือที่จด
 เป็นข้อไขความจริง
 ที่โลกอิงสมมติ
 ไม่ผลุนผลันจ่ายง่าย
 แล้วการจ่ายจะได้ลด
 ถึงรายได้ยังคงที่
 เกินยังมีปรากฏ
 จะรายรื่นชืนบาน
 ได้ประทานเกียรติยศ
 เข้ามาเจสวัสดี
 สวัสดีสวยงาม
 สวัสดิ์มีค่า
 เห็นคุณค่ากันหมด
 อุดมการณ์สวัสดี
 สวัสดี มีรส ๆ

ธรรมชาติก.

บริษัท ประชุมร่วงศพบรนกุจ จำกัด ๕๙ ถนนเทศบาลสาย ๑ เชิงสะพานพุทธฯ
 ชนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐ โทร. ๔๖๕-๘๔๙๒, ๔๖๕-๙๗๙๕, ๔๖๕-๔๓๐๐-๑
 นายณอน พลีนแก้ว พิพิมพ์โฆษณา ๒๕๓๖

ไนร์มแหน่งคามเมราพ

ของ

พระครุพินิตธรรมคุณ (กัณหา)	
พระมหาสดับ	ติกุชีโว
พระครุสมุห์เช้ง	ปิยวนุโโน
พระครุธรรมบาล	(เฉลี่ยว)
พระปลัดอนันต์	กิตุติมาโน
พระสมุห์สาย	สุมงคลโอล
พระมหาราชนทร	อุดุธรรมโม
พระมหาเสรี	ปิยธโร
พระมหาสมรตัน	สุเมโน
พระมหาสันติ	สุเมธโส
พระมหาโສภณ	โสมทตุโต
พระมหาสมทบ	เมตุติโก

ร่วมกันจัดพิมพ์ถวาย.